

SATANSKÄFTARNA

MONS KALLENTOFT

SATANSKÄFTARNA

FORUM

Tidigare utgivning

Vattenänglar 2012
Food Junkie. Livet maten döden 2013
Vindsjälär 2013
Jordstorm 2014
Eldjägarna 2015
Djävulsdoften 2016
Bödelskyssen 2017
Himmelskriket 2018
Se mig falla 2019
Hör mig viska 2020

På annat förlag

Pesetas 2000
Marbella Club 2002
Food noir. Mat, mord och myter 2004
Fräsch, frisk och spontan 2005
Midvinterblod 2007
Sommardöden 2008
Höstoffer 2009
Värlik 2010
Den femte årstiden 2011
Zack 2014
Leon 2015
Bambi 2016
Heroine 2017

**BOKFÖRLAGET
FORUM**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Mons Kallentoft 2020
Published by agreement with Ahlander Agency
Omslag: Niklas Lindblad, Mystical Garden Design
Omslagsbild: Eva Lindblad, 1001bild.se
Tryckt hos ScandBook UAB i Litauen 2020
ISBN 978-91-37-15340-7

Prolog

Malin

Jag kommer längre och längre in i mitt liv.

Men samtidigt längre och längre ifrån det.

Det finns ingen sanning. Jag är säker nu. Det finns bara saker vi kan hålla fast vid och samtidigt låta dem vara vad de är, oavsett om de passar oss eller inte.

Jag är och förblir slav under mina begär, jag är inte ens rädd för att de ska döda mig längre, ändå vill jag leva.

Människor gör vad de gör.

Älskar, slaktar, biter, hugger, hittar på.

Jag har älskat i mitt liv. Försökt hänge mig. Kanske är det slut med det nu.

Vi lever i hatets tid.

Kärleken i den tiden är kärleken till den egna spegelbilden i vattenytan som krusas av de egna tårarna.

Det tjänar ingenting till att sörja den tid som förflutit, världen vi upplevde som fylld av ett annat slags kärlek, den mellan människor.

Den världen fanns aldrig.

Var aldrig min.

Jag såg människor som försökte. Försökte leva sina liv, trots allt.

Jag hänger mig kvar i himlens tak i ett rep så tunt att det inte syns.

Det vita är färgen på mina knogar.

Jag håller så hårt så hårt, men ändå kommer jag att falla. Sparkas ut från världen, som en fånge genom en flygplansdörr.

Ner ner ner på en äng där en liten pojke ligger med krossat innan-

mäte, jag kommer stirra in i hans ögon, och se mig själv, mitt eget öde, känna smaken på tungan, den bittra, ensamma smak som varit mitt liv.

Del 1

1

Linköping lördag den femtonde maj

Natten är gemenskap.

Den varma kroppen bredvid Malin. Mannen som ligger där, i hennes säng, och hans bröstorg höjer sig, i märklig takt med hans hjärtslag.

Hon drar honom till sig, vill väcka honom, röra honom, känna hans händer över ryggen, bröstet, över allt det som är hon och hennes kropp, få honom att röra blodet som rör sig i hennes ådror.

Hon slickar honom i nacken.

Känner saltet på tungan. Nattens svett, svetten från när de älskade sist, just före sömnen.

Digitalklockan på sängbordet lyser grön i natten.

03.55.

Tjugo grader ute, mer här inne. Det är varmt denna maj och dagens och kvällens värme dröjer sig kvar, får henne att svettas och lakanen är fuktiga under dem, men det spelar ingen roll.

Hon vill ha honom.

Nu.

Vill ha honom som en klunk ljummen vodka, som en kall öl, som tio snabbt hävda whiskyshots, precis så vill hon ha honom.

Vem är du, Ulf?

Tinderdejten. Som blev många dejter det senaste året, som blev en känsla av kärlek, och närhet, dagar och nätter i hans vitmålade lägenhet, i hennes säng, som blev kärlek.

För det här är kärlek, visst är det.

Han håller mig fast i mig själv. Jag känner inte paniken att dricka, inte den akuta svarta tomheten. Jag blir mig själv, en bättre upplaga när jag är med honom.

Jag vet inte vad kärlek är, jag trodde det förr och kanske har det varit mitt stora misstag, men nu vill jag vara här, bredvid honom i natten, och det är det enda jag vill just nu, i det här ögonblicket.

Kanske räcker det. Den känslan och att han räddar mig från mig själv utan att han vet om det.

Han undflyr mig.

Ulf Kalmvik.

Affärsmannen som försvinner på affärsresor, spårlöst ibland, på ett sätt som får hennes utredarsjäl att vibrera en aning av oro.

När han borde bli tydligare dag för dag blir han vagare. Han ska stå framför mig i hallen i sin lägenhet i sin tunna vackra beige kashmir-rock, den med det hudmjuka tyget, och le, vilja kyssa mig, säga något snällt och se på mig och det enda jag undrar är, vem är du, Ulf Kalmvik?

Som jag vill vara med.

Men kanske är det riktig kärlek. Undflyendet, som drar en till sig, den paradoxen.

Han är här nu.

Ingen annanstans.

Hans kropp.

Och han vaknar.

Av min beröring, mina fingertoppar över hans navel, neråt, neråt, och han styvnar medan han vaknar, och han vet vad jag vill.

”Malin, Malin”, viskar han.

Ute på Ågatan rör sig natten långsamt. Ur kloakerna stiger en doft av urin och avföring och annalkande sommar.

Jag har honom i munnen nu, hela honom. Allt det som är han och han ligger på rygg och natten strilar in genom springorna i den nedfällda persiennen.

Mer salt, och en mörk sötma. Han smakar otvättat och jag älskar

det, det förbjudna, det som man inte ska tycka om.

Han njuter nu, stönar, och jag vill ha honom i mig. Vänta, vänta en liten stund till och det dunkar varmt i hela mig. Jag älskar det här, här ta mig här, älskar det. Men älskar jag honom? Det spelar ingen roll.

Han drar sig undan.

Trycker mig mot madrassen. Hur många av Linköpings alla hundra-tusen själar gör detsamma som vi i denna stund?

Jag vet inte.

Han nafsar mig i nacken, biter, andas på min hals, varmt, varmt och han biter igen, nästan som om han vill äta mig, och det gör ont, ont på ett bra sätt.

Så är han i mig, fyller mig, ända in, hela mig och det gör ont först men på ett bra sätt, och jag tappar andan för en kort sekund, låter på något sätt, och han stannar upp, ”gör det ont?”.

Jag nickar i mörkret.

”Ska jag sluta?”

Jag skakar på huvudet.

”Jag älskar det”, viskar hon.

”Malin, Malin.”

Hon är nära nu, vill hålla emot, tänker på annat, på Tove, hon är tillbaka i Stockholm nu, sitter som praktikant, eller trainee som de säger, på något jävla riskkapitalbolag. Värderar investeringar ur ”ett holistiskt” perspektiv. Ska hitta egna investeringar. Har tydligen något på gång, något stort.

Hon blev kallad på intervju, för att de ville ha någon *annorlunda*, har delägargruppen sagt till henne, och det är ju Tove, i deras värld, i min värld. Hon fick jobbet.

Kanske vill ägaren knulla henne, precis som jag blir knullad nu?

Förlåt Tove att jag tänker så, men i återhållna orgasmers värld är alla medel tillåtna. Och jag vet vilka faror och kräk som kan komma i en ung kvinnas väg. Och har gjort det.

Men jag älskar nu, Tove, älskar med en man jag älskar.

Säg att det är så.

”Malin, Malin.”

Han är tung mot mig nu, och jag slickar hans hals, salt, salt, fortare, hårdare och närmare, och så släpper hon efter, låter världen försvinna, persiennen. Ågatan och S:t Larskyrkan, hela Linköping och slätterna och skogarna och sjön Roxen, hela Östergötland och världen bortom det landskapet får slukas av henne i ett enda ögonblick då allt och intet är möjligt.

Han är tung nu, klibbigt varm, svettig och hon trycker bort honom.

”Är något fel?” frågar han.

”Allt är perfekt.”

Hon vill dricka. Två shots med tequila, inte tio som hon drack när hon fick det jävla återfallet som ställt till det så mycket.

Men gud vad skönt det var att bli full.

Och skit i Karim, polischefen, den långa, snygge, som blir mer och mer politiskt korrekt för varje dag. Invandrapojken från Nacksta i Sundsvall som gjort en fantastisk karriär. Han är bra, har hållit henne om ryggen mer än någon kan begära, men kanske finns det en gräns även för eleganten Karim, han vill inte ha hur mycket skit som helst på sina eleganta kostymer. Men han är beroende av henne, hon vet det, hon är hans bästa utredare, och han vet om det.

Jag vet ju att jag är ren nu.

Helt ren.

Stolt över det. Kommer aldrig att trilla dit igen. Hela jag är ett lyckat genomfört jävla tolvstegsprogram.

Måste fixa blodprovet idag.

Labbet är öppet på lördagar.

Hon vill gå in i dagen tillsammans med Ulf i ett mjukt rus.

Pojken på ängen. Han som föll ur himlen. Fallet de inte lyckats lösa, pojken som hittades mördad på en äng söder om Linköping. Fallet som jagat henne i flera år nu, där det dykt upp spår och ledtrådar som inte lett framåt, utan snarare stirrat henne rakt i ansiktet och hånlett.

Breven. Bokstäverna på träden.

A

L

L

Inget mer har hänt med det fallet. De har kört helt fast.

Han faller i glömska. Som olösta mysterier ofta gör. Vem bryr sig om en invandrapojke, som ingen vet vem han är eller kommer ifrån eller hur han ens hamnade där på ängen, som kastad från himlen av Gud själv.

Hon lägger sig på sidan.

Fingrar på hans bröstvårtor och han blundar, andas långsamt.

Hon smeker hans mage.

Neråt, neråt, i en vidare och vidare rörelse, hennes hand en slöja som sakta breds ut över det hon vill.

”Jag orkar inte en gång till, Malin.”

”Det gör du visst.”

2

Dimman ligger låg och tät över gräset, grå som kvarglömd rök som inte har kraft att driva iväg, och i morgonljuset blir dimman röd ner mot gräset. Det är en utspädd färg, en akvarell, inte klart rött som blodet som flöt här för hundratals år sedan, vid slaget vid Stångebro då Sigismunds och hertig Karls trupper lemlästade och dödade varandra, efter att list och lögner gjort sitt.

Sofia Karlsson sträcker på ryggen precis som den knappt urskiljbara yogainstruktören femton meter framför henne instruerar om.

”Ni ska känna hur kotorna dras isär, ju mer desto bättre.”

Det här är ingen flumyoga.

Det är hårdträning och Sofia gillar det. Men inte så många andra tydligen, bara fyra andra och så instruktören har orkat sig hit, ut till Stångebrofältet, för utomhusyoga.

Ställningarna avlöser varandra, och det sliter och drar i leder och muskler och hon andas på alla de rätta sätten.

Dimman lättar.

Solen skär in i ögonen och speglar sig i Saab Arenas silvergrå fasad. Fotbollsmålen borta vid planerna längs med ån och pilträden runt om dem verkar redan trötta, trots att dagen ännu är helt ny.

”Var här och nu.”

”Sträck.”

De kör direkt på det daggvåta gräset, inga mattor, ”vi ska vara i kontakt med jorden”, och de små dropparna tränger igenom hennes rosa tights.

Våt och kall.

Kissnödig.

Hon känner hur urinblåsan drar ihop sig, hur hon får en lätt smak av järn i munnen när hon går upp så högt hon kan i hunden.

”Bra kämpat.”

Hon är störikt käck, instruktören.

Dags för djupandningsövningar och Sofia Karlsson känner hur hon inte kan hålla emot längre.

MÅSTE KISSA.

Nu.

Hon reser sig, tecknar kissa med läpparna mot instruktören som skrattar och låter henne gå utan någon syrlig kommentar.

Hon går bort till ett buskage. En samling ormbunkar och rosenbuskar, och några anonyma parkväxter hon inte kan namnet på.

Hon önskar hon stannat hemma.

När det här är klart ska hon hem och sätta in bake-off-croissanter i ugnen.

Hon går långt in i buskaget, undviker rosentaggarna när hon rundar de första buskarna, tränger sig igenom osannolikt stora ormbunkar, vänder sig om, fortfarande kan de andra se henne om de mot förmodan skulle titta.

En lönn.

Högre, bakom den kan ingen se henne när hon sätter sig på huk.

Flugor surrar här. Högt, många. Eller är det ett getingbo? Hon närmar sig trädet långsamt, magen drar sig samman. Det är något som inte stämmer här, hon känner det med hela sin yogasjäl.

Biter sig i underläppen som hon gör när hon blir nervös.

Men hon är kissnödig, och bakom lönnen kan ingen se henne.

Hon närmar sig.

Sakta.

Var inte löjlig nu.

Vad kan finnas här bakom, är det getingar? I så fall borde jag dra mig undan.

Men det är flugor. De sitter på hennes armar nu.
Hon tittar bakom trädet, och hjärtat stannar innanför revbenen.
Kroppen.
Naken.
Den ligger där, naken och sårig och hundratals flugor spyr och äter
och spyr i såren.
Vita fötter.
Ris och små löv, grenar med taggar.
Hon skriker rätt ut nu.
Och solen skiner ner över det gamla slagfältet, som ännu minns
smaken av blod, och känner den i detta nu.

3

Han orkade, orkar, och han är kvar i henne, och hon ser en pojke som släpps från skyn, faller genom en blodig dimma, och något vrålar in i henne, och hon sträcker ut handen i dimman, känner telefonen, varm, våt, blodig, nej, torr, plastig och hon slår upp ögonen, telefonen ringer ilsket på nattduksbordet, nej i hennes hand, och vem ringer?

Ljust ute nu.

Strålarna som smiter in genom persiennen värmer ögonen. Det stinker av sex här, hinner hon tänka. Sött, och härsket, hela luften fylld av hormoner och feromoner.

Kåt igen.

En tredje gång, fjärde? Men det skulle Ulf aldrig orka, han sover djupt nu, vaknar inte ens av signalen.

Jobbet.

En lördag.

Något måste ha hänt.

Numret på displayen tillhör Göran Möller, chefen för våldsroteln, konstälskaren, den tveksamma själen. Hon trycker fram samtalet.

Viskar.

”Göran, vad vill du?”

”Väckte jag dig?”

”Ingen fara.”

Malin reser sig försiktigt, går ut i hallen och stänger sovrumsdörren med sin fria hand.

”Man har hittat en kropp ute i Stångebro, på fälten nedanför Saab Arena, vid ån.”

”Vad för kropp?”

”Inringaren var osäker, kanske chockad, men det lät illa. En ung man tydlig. Jag vill att du och Zeke tar det. Det ger sig när ni kommer dit.”

”Och det är ett mord.”

Hon står i köket, ser röran på diskbänken efter gårdagskvällens gröna curry, och hon sträcker sig fram mot fönstret, och klockan på kyrkans torn visar kvart över åtta.

”Definitivt. Några yogamänniskor fann honom.”

”Vad gjorde de där?”

Kaffe, vill ha kaffe, och hon stoppar en svart kapsel i den nyinköpta espressomaskinen.

”Friluftsyoga antar jag.”

Nu vill jag ha en drink.

Maskinen brummar och pyser, sprutar ur sig beska heta droppar.

”Zeke? Har du ringt honom?”

”Jag tänkte att du skulle göra det.”

De lägger på, hon behöver en dusch, hela hon är klibbig, stinker, men hon hinner inte, måste till mordplatsen nu. Hon klär sig, jeans och en rosa t-shirt, tar på hölstret, döljer pistolen under en tunn blå bomberjacka som Ulf köpt till henne. Ett dyrt märke som hon aldrig skulle ha köpt själv, men jackan är snygg, det kan inte förnekas.

Hon ser sig själv i hallspeglarna.

Huden som ligger lösare över kindbenen för varje år, den blonda pagen där fler och fler hårstrån blir grå för varje dag. Pannan med små men inte längre så fina rynkor, ögonen, blågröna, med alkoholism i vissa ljus.

Hon drar bak håret.

Ser dem.

Bitmärkena i nacken.

Djupa, röda, nästan blå, de kommer inte gå bort i första taget.

Bet han så hårt? Det kände jag inte.

Malin låter håret vara utsläppt, kollar så att märkena inte syns.

Han är en bra älskare, tänker hon, önskar att han skulle orka mer, precis som hon, för henne tar sexet och lusten aldrig slut längre, det är en konstant rörelse, en kontinuerlig våg som rör sig genom hennes liv i takt med hennes andetag.

Den är alla smaker hennes tunga kan bära.

Hon ser på honom i sängen, hans kropp under det vita lakanet och han sover tungt, andas släpigt som bara den som är djupt inne i goda drömmar kan göra.

De har pratat om att flytta ihop, lekt med tanken, skojat om det. På något vis lyckas han alltid byta ämne när de pratar om det, eller så är det jag som får ett samtal, som nu. Och lika bra det kanske, vi är inte där än.

Hon slänger en kyss mot honom.

Viskar sov gott, vackra du.

I trappan ner till bilen ringer hon Zeke.

Signal på signal går fram och han svarar när hon sätter nyckeln i den vita Volvons dörr.

Zackarias, Zeke, Martinsson hör Malins röst i andra änden av linjen, stryker den lediga handen över sin rakade skalle och drar in kinderna så han ser ännu mer ut som en dödskalle än vanligt.

Först kan han i sin sömndruckenhet inte uttyda vad hon säger, men efter alla år de arbetat tillsammans kan han tolka hennes andningsrytm, pauserna mellan orden och stavelserna och han vet att något stort har hänt, att både han och Karin kommer att få göra något annat än att plocka murklor i skogen med Tess, som var planen.

Ett bra murkelår.

Det har varit klimathotstorrt, Gretaväder. Bevis på att människans tid på planeten snart är till ända.

”Lika bra det”, som Malin sa en gång när de diskuterade någon artikel om väder över en lunchpizza på Conya.

”Malin. Nu är du mer än cynisk.”

”Så du tror fortfarande på människan?”

”Det gör jag.”

Bredvid honom i sängen i sekelskifteslägenheten på Drottninggatan vaknar Karin sakta.

Hans sambo.

Älskade.

Rättsläkaren Karin Johannison.

Hon som lämnade sin rika man för honom, hon den upphöjda, som inget egentligen verkar kunna beröra på djupet. Men kanske kan allt beröra henne så?

De sover på var sin sida av sängen numera. Någon halvmeter skiljer kropparna åt. Och han ser skogen inom sig, de tre som letar efter svamp, det som inte ska hända idag och han känner lättnad. Vad är det för fel på mig? På oss?

Han vill smeka hennes kind, men kan inte förmå sig att föra fram handen de korta centimetrarna.

När blev det så?

Han har inget svar.

Tiden sliter isär, drar ut, grumlar. Kärlek blir till ett glas mjölk. Han märker att hon inte orkar lyssna på honom över morgonkaffet, när han hittar något på någon sajt som han kommenterar, något kriminalfall i Stockholm, någon bomb i Malmö, eller någon ohygglighet någonstans. Det är som om hans röst nästan inte finns för henne, och när hon någon gång svarar så vill han dra sig undan, orkar inte diskutera, utbyta tankar och åsikter, men man måste försöka, eller hur? För det är ju så man gör. Det är så människor håller ihop och älskar. Man pratar och delar världen, ett liv, inte två parallella.

Är hon otrogen? Är det därför hon drar sig undan? Han har ingen anledning att tro det, har aldrig varit den svartsjuka typen.

Han önskar han kunde bli arg.

Att hon kunde bli det.

Men inte ens ilskan verkar finnas kvar.

I ett rum en bit neråt en korridor sover hennes adoptivdotter Tess. Han har adopterat Tess också, men tänker ibland på henne som Karins dotter mer än sin egen trots att hon egentligen är någon helt annans. Han undrar ibland om han skulle kunna lämna dem båda, låta dem vara ifred med sin mor-dotterskärlek. Skulle jag kunna vända Tess ryggen? Hon är inte mitt blod, och han skäms för de tankarna, och vet att de aldrig skulle kunna få riktigt fäste. Eller skulle de det? Man ska inte gå för långt in i sitt självtvivel som människa, han vet det. Det kan aldrig komma något gott ur det.

Karin slår upp sina blå ögon, stryker det fina blonda håret ur ansiktet, och de perfekta, till och med glamorösa kindbenen åker upp när hon först ler och sedan rynkar på ögonbrynen.

”Vad händer?”

”Ja, vad händer Malin, vad vill du?”

”Det har skett ett mord.”

Hon låter trött men pigg, har säkert haft sin älskare hos sig i natt.

Han hör bilmotorn. Hon är alltså redan på väg till brottsplatsen.

”Var?”

”De har hittat en kropp nere på Stångebrofältet. Vi behöver Karin också. Jag hämtar dig om två minuter, okej?”

”Jag behöver fem.”

”Och Karin?”

”Hon får komma lite efter. Vi måste hitta någon som kan ta hand om Tess.”

Karin gör en besviken min. Eller försöker. Han ser lättnad också.

Bye bye murkelplockning. Säg hej till plasthandskar, pincetter, provrör och bevispåsar. Skönt så.

Nu ler hon.

Känner samma som han själv.

”Okej”, säger Malin. ”Jag berättar för dig vad jag vet i bilen.”

De lägger på.

”Vem är den mördade?” frågar Karin.

”Det vet vi inte.”

Karin reser sig. Kysser honom inte på det rakade huvudet som hon alltid brukade göra.

”Är det inte bättre jag åker med direkt?” frågar hon. ”Med Malin är det ju redan en utredare på plats.”

Han reser sig.

”Vi behövs båda där. Vi kan säkra en brottsplats om det är vad du menar.”

”Jag menade inte ett himla dugg.”

”Ett himla dugg”, upprepar han, mot sin vilja, men orden bara rinner ur honom.

Karin höjer ögonbrynen.

”Jag hör med Svenssons om Tess kan vara hos dem”, säger hon. ”De blir nog bara glada. Så slipper de själva leka med Anya.”

4

Kroppen.

Den ligger bakom trädet, till hälften dold under ris efter några buskar som stått här en gång. Man kan fortfarande se stubbarna, där någon av kommunens trädgårdsmästare måste ha klippt ner dem, och lämnat riset kvar.

Malin tar in scenen.

Försöker att inte låta den nakna blodiga huden tränga djupare in i hennes medvetande än de allra yttersta lagren.

Han ligger på mage.

Ser ut att vara i tjugooårsåldern, blont hår, ansiktet liksom neddrivet i jorden. Runt analöppningen finns extra mycket blod.

Han har skändats.

Zeke bredvid henne.

Verkar tänka samma sak.

”Fy fan”, säger han.

De står några meter från kroppen, är noga med att inte röra till brottsplatsen för Karin.

Malin för handen över nacken, känner bitmärkena som små inbuktningar. Ser på kroppen. De mörka såren, de taggiga kanterna. Det ser ut som om någon ätit av honom, bitit köttet från kroppen med sina tänder. Det levrade blodet.

”Tror du vad jag tror?” frågar Zeke. Han viftar bort en fluga, var kommer alla jävlaflugor ifrån?

Malin nickar.

”Någon, eller något, har ätit av honom.”

Ett, två, tre sår.

En kannibal, ett djur.

Ingen stank, inga ruttna lukter. Han kan inte ha legat här länge, säkert skedde mordet i natt.

Bakom dem sitter yogisarna i en ring. Håller händer, blundar, andas. I vart fall gjorde de det nyss, när Malin vände sig om.

”Vi förhör dem nu”, säger Malin. ”Innan Karin kommer.”

De går bort till gruppen, ber dem resa sig, och Malin tar med sig inringaren Sofia Karlsson bort till skuggan under en stor ek. Solen är för varm för hennes trötta jag.

Sofia Karlsson för nervöst händerna mot varandra, gnuggar, blinkar, säger:

”Jag skulle kissa. Och så låg han bara där.”

”Du såg inget annat? Någon annan person i närheten?”

”Bara de”, säger Sofia Karlsson och pekar bort mot de andra yogisarna.

”Har du varit på sådant här förr?”

”Då och då, Atena kör varje lördag.”

En sval vind drar ner från Saab Arena, kanske är dörrarna öppna och isen på hockeyrinken skänker dem lite svalka.

Ekens löv vrider sig i vinden, suset blir en melodi, klanger från förr.

Hon minns sin pappa. Hans förljugna smala ansikte. Mamma. Ännu smalare, ännu mer förljugen. Hon minns sin bror. Ensam på sjukhuset där de gömt undan honom, hur han aldrig ens kände igen henne, men kanske förstod han att hon var där? Att hon fanns för honom.

”Det var bra att du hittade kroppen.”

Sofia nickar.

”Ingen ska ligga så där. Hur länge kan han ha legat där?”

”Det får vår tekniker svara på.”

Sofia Karlsson nickar.

”Jag har ju inte med detaljerna att göra.”

”Det är okej att undra. Och en sak. Men bara för formens skull. Vad gjorde du igår natt?”

”Jag var hemma. Min man kan intyga det. Han och barnen väntar på croissanter nu, eller de kan ju alltid lägga in dem i ugnen själva, vi brukar äta croissanter på lördagarna och ...”

Sofia Karlsson hejdar sig.

”Förlåt, jag pratar för mycket.”

”Det är ingen fara. Då vet jag.”

Zeke står mitt i gensolen på fältet med yogainstruktören som tydligen heter Atena.

Hon gestikulerar, pekar bort mot trädet där kroppen ligger, mot de omgivande buskarna, rosorna, och Malin tänker att det är inget buskage, snarare liknar det en varsamt anlagd, anspråkslös park.

”De cruisar där tydligen”, säger Atena. ”På det där stället. Linköpings homosexuella, de som gillar sådant. Tydligt ska det hända saker där. Jag har sett använda kondomer på asfaltsgången.”

Zeke hummar, vill få henne att prata fritt, så han ger henne en varm blick.

”Fortsätt.”

Atena gör en paus innan hon tillägger:

”Men aldrig i gräset. Kondomer alltså.”

Hon är smal, solbränd, och hennes ögon strålar av en närapå idiotisk lycka, som gör honom avundsjuk. Han skulle vilja må så som den här kvinnan verkar må, lycklig, till och med när en person i hennes yogagrupp hittat ett lik efter en mördad person under hennes pass.

Han har ställt de vanliga frågorna. Såg du något? Har du sett något andra dagar? Vet du vem mannen kan vara? Alibi?

Malin har slutat förhöra inringaren. Istället pratar hon med de andra, samtidigt.

Atena heter Skybäck i efternamn.

Säkert taget.

Men ett vackert namn.